

Tăcerea dintre noi

Camelia Ardelean

Se adâncește, prin vânturi și ploi,
Tăcerea dureroasă dintre noi,
Se-adună gândurile mele, roi,
Iar lacrimile reci se scurg șuvoi

Pe-obrazul mut de nepăsarea ta,
Pe gura mea flămândă, ce ar vrea
Să devoreze iar făptura ta,
Care m-a cucerit, subit, cândva.

Îmi amintesc: cu aerul patern,
Îmi explicai pasaje din Jules Verne,
Privind, în peisajul toamnei, tern,
La frunze ruginii, cum jos se-aștern.

Azi frică ni-e de noi și de cuvinte,
Ascult tăcerea ta luând aminte,
Nevoie am doar de-un cuvânt, s-alinte
Ființa mea, de alte jurăminte.

În ochi, tu nu mai ai tandrețea care
Mă-nvăluia plătând cu-a ei visare,
Și modelându-mi trupul, ca o boare,
Mi-l savura. Ce dulce delectare!...

Mi-e teamă de crepusculul iubirii,
Aș vrea cumva să lupt cu legea firii,
Să nu cădem în gheara adormirii,
Să câștigăm la lozul nemuririi!